

# ŠTĚKSON



*Narodil jsem se proto, abych byl šťastný,  
nikoliv normální!*



CI PAJS

III. ROČNÍK 7/2018



# SEVERSKÁ DVOJKA 1979 ZAPALUJE POTLACH V POLOMENÝCH HORÁCH KAMPARADL V PÁTEK 17.8.2018 VE 21 HODIN

SPOJKY NA SKAUT. CHATE DO 20,30



SOBOTA 17.8.2018  
100. LET TRAMPINGU



# VELKÝ PIVNÍ VANDR Jiří L“ofelman Léfa

## IV. pokračování – přepis Iva Sluníčko

### ÚTERÝ 21. 8. 1973

Zarudlé slunce se ještě nestačilo prodrat nad horizont, když tu tvrdě spící trampíci byli sprostě vyburcováni ze svého snění hrubými poznámkami místních občanů, kteří čekali na první ranní autobusový spoj jedoucí směrem k Třeboni. Z úst těchto láteřících vidláků se ozývala slova, která oznamovala, že to jsou ti chuligáni, co mají nohy dole do zvonu, bigbít na hlavě, na zádech nosí chlupatý tašky a smrdí jako hejno komediantů. Jeden přihrblý občan, věrně připomínající zvoníka od matky boží Quasimoda, dodal ještě s průbojností jódlujícího alkoholika: "policajt by je měl sebrat, tyhle černý ovce naší vlasti" a odplivl si bohužel na špičku svojí vlastní kecky. Trampíci nedbaje hloupých poznámek, které zmlkly až v rachotu odjíždějícího autobusu, posnídali pár krajíců chleba vylepšeného paštikovým potěrem z velice chutné konzervy vtipně pojmenované jejich výrobci májka. Po té se vydali na další pouť k vytouženému cíli, rybníku Rožmberku. Asi po hodinovém pochodu, provázeném slunečními paprsky bodajícími do očních bulv rozespálých trampíků, rozevřela se náhle před jejich zraky kouzelná, kapřím trusem pokrytá hladina vysněného rybníka Rožmberka. Romantická srdce kamarádů trampů však náhle přestala plesat při hrůzném pohledu na silně zalidněné břehy této vodní nádrže. Kam bystré trampské oko dohlédlo, tam spatřilo natěsnané, různými barvami zářící, k obloze vztyčené masňácké vlgvamy a na zbylých travnatých pláccích hustě vedle sebe, místy i na sobě ve dvojicích ležící *PAĎOURY*. Po tomto šoku se zklamaní trampové přeci jen rozhodli proniknout bariérou naleštěných automobilů, pestrobarevných stanů a plynových vaříčů až na malou pláž, kde rázným příchodem ostřílených desperátů odpudili



*Ilustr. foto - Rybník Rožmberk.*

nejméně jednu kopu na slunci se povalujících masňáků. Volného místa bylo najednou dosti, a tak trampíci rozbili svůj tábor uprostřed paďourského ležení.

Chvílemi si trampíci sice připadali jako vyvržená skupinka malomocných chudáků uprostřed New Yorku, ale co naplat. Masňáci se trampskému táboru vyhýbali s úctyhodnou vzdáleností, a tak se trampíci klidně a

líně povalovali na své soukromé pláži. Mártý rozhodl, že tento den bude dnem plážovým, to znamená bez alkoholu a povoluje se pouze vystavování bílých těl proti slunečním paprskům a též i očista ve šplouchajících vlnkách kapřím trusem zaneřádného rybníku. Po tomto sdělení se dostavily jeho mužnému tělu střevní potíže, projevující se chrlením řídké stolice a nemaje toaletního papíru, strávil kamarád Mártý zbytek dne se staženými trenýrkami u kolen ve vyhřáté rybniční vodě. Tramp Cvalda se Šejnou užívali střídavě lidské pokožce škodlivé sluneční záření i koupel ve smrduté vodě rybníku a bylo jim divno, že jejich kamarád Léfa o blahodárnou koupel nejeví ni žádný zájem. V příhodném okamžiku tramp Šejna položil Léfovi otázku proč se nevezme alespoň mýdlo a nejde omýt své hříšné tělo do báječné rybniční vody. Tramp Léfa se líně překulil z břicha na záda řka, že slyšel o zdejších kaprech, jak rádi kousají do lidského masa, a tak ho do vody nedotáhne ani pár volů. Tramp Šejna na toto rčení vyvalil své orosené zraky a po chvíli s vážným výrazem ve tváři pravil, že kapr nekouše, ale žužlá. Po tomto sdělení se Léfov obličej rozzářil jako sluneční koule nad jeho hlavou a třemi velkými skoky zmizel ve vodní spoustě. Kol přihlížející dav z řad masňáků tomuto skvělému sportovnímu výkonu bouřlivě zatleskal a tramp Léfa se poté jal navazovati pochybné známosti s místními vášnivými kapřicemi. Léfovo dvouhodinové pátrání po přítulných šupinatkách skončilo velkým fiaskem i když hladina rybníka pomalu vřela při rejdech jejich statných dozlatova se lesknoucích těl. Tramp Léfa zklamaně vystoupil z vody na písčitou pláž a na půl úst sklíčeně utrousil, že se v těchto vodách plaví asi jen kapří samci a těm se jeho ztepilá postava nezdála asi dost sexy, tak ať si trhnou třeba ploutví. S večerem se Mártýho střevní potíže zlepšily na tolik, že natáhl trenýrky, vylezl z vody a dal svým kamarádům výzvu ve smyslu odchodu k nejbližšímu slaměnému hotelu, což jak všichni víme je stoh, který se tyčil nedaleko na poli. Nenápadný přesun ke stohu byl proveden vskutku mistrně, a tak si každý z trampů se zručností stavitelů pyramid postavil z balíků slámy pohodlný příbytek, aby ulehl k posilujícímu spánku. Noční klid rušilo jen Léfovo úpěnlivé volání o pomoc, jelikož při svých vášnivých snech o



žužlajících kapřicích sebou v chatrném příbytku tak rasantně házel, až ho balíky slámy úplně zavalily a uzavřely mu potřebný přívod kyslíku do jeho rozbořené ruiny. K brzkému ránu se přidušenému trampovi Léfovi konečně podařilo usnout, a to jen z toho důvodu, že se mu poštěstilo jedno dlouhé mutantní stéblo prostrčit skrze polorozpadlý balík slámy, pročež držíc toto stéblo v ústech, mohl začít dýchat jako hlubinný potápěč amatér.

# TRAMPOVÉ ČUNDRÁCI

Trampové a čundráci, to je přej nebetyčnej rozdíl! Alespoň mi to tvrdí jeden kamarád, kterej se při slově „čundrák“ celej osype. Ať vás ani nenapadne dávat mezi ně spojitost. Trampové jsou většinou fousatý, zdobený vocasem na klobouku a pěstující ušlechtlej stav duše. Čundráci jsou naopak verbež, se kterou je nutný se vypořádat! Tramp je



úhledně oblečený gentleman, jehož dokonale padnoucí maskáče barevně ladí s okolím. Čundrák je naopak ustrojenej do všeho možnýho, většinou špatně padnoucího. Mladý obyčejně nosej větší čísla, protože v TRAMPSHOPECH nevedou malý velikostí, čundrák důchodce už naopak ze všeho vyrostl. Svě hábity mají vlastně i z nostalgie a taky protože už nemají prostředky na zakoupení novejš. Tramp jezď na osadu, kde se schází vybraná společnost a stojí vzorně postavená hránice. Zní zde křišťálově čistý akordy poloprofesionálních souborů, reprodukujících Kidovo a Wabiho písňe. Čundráci kytary nevozej, alespoň ne takový jaký by ortodoxní tramp uznával. Nejezdí na osadu, ale sednou si tam, kde je napadne a stejný je to i s rozděláváním ohně. Je chaotickejš, dřevo nesrovnaný a hoří v křivejšch úhlech. Písňe halekají jakýkoliv. Slušnej tramp vypije 1-2 piva, naopak čundrák je ochotnej se kdykoliv vykropit. Noční ležení pak připravuje poslepu a po hmatu v počasí jakýmkoliv.

Čundrák je holt čundrák a tramp je tramp. Běda pak, když se ho zeptáte, kde byl na čundru? Jen furt nevím, kam zařadit sám sebe!

*Znám křišťálovou studánku, kde nejhlubší je les....*



**Časopis  
VŠUDYBYLEK**



## TRAMP VILDA JAKŠ

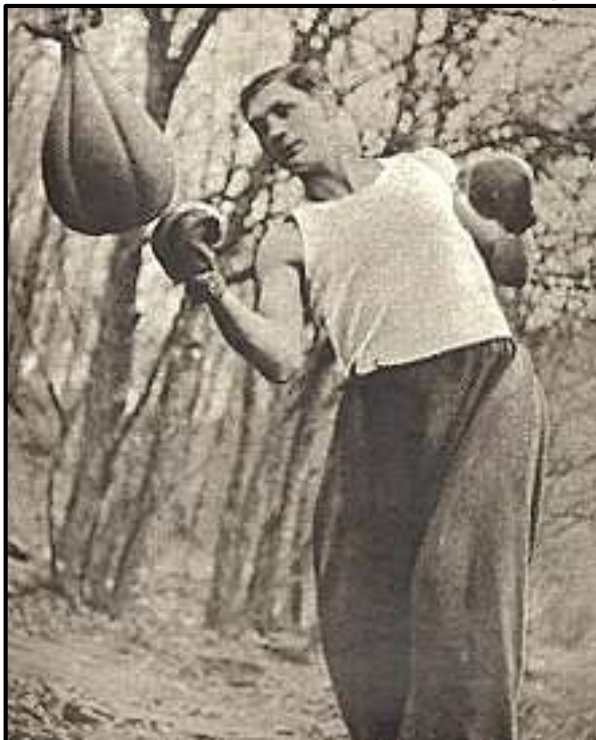
*25. duben 1910 Bratčice u Brna*

*21. srpen 1943 Biskajský záliv.*

Byl český boxer, několikanásobný mistr Československa a vicemistr světa z roku 1935.

Nedávno dávali v televizi český film **Pěsti ve tmě** o boxerovi Vildovi Jakubovi. Předlohou tomuto velmi zdařilému filmu byly osudy, trampa, boxera a posléze i palubního střelce RAF Vildy Jakše. Jaký byl jeho život...

S boxem začíná v rodných Bratčicích, kde byl zároveň i členem Sokola. V době dospívání Vilda odchází do Prahy ke svému strýci, vyučit se čalouníkem. Zde se seznamuje s trampingem a s trampy začíná jezdit do skal kaňonu Zlaté řeky Sázavy. Trampové tehdy hodně provozovali různé sporty a Vilda zde v roce 1928 boxuje při stavbě srubu **HARWARD**. Brzy se přihlašuje do boxerského klubu Český lev Praha. Zprvu boxuje jako amatér, ale po několik letech se profesionalizuje. Stává čtyřnásobným mistrem Československa ve střední váze a vyhrává 28 utkání v řadě. Je známou osobností, jeho tvář figuruje na titulních stránkách tehdejších časopisů. V této době se zároveň stává majitelem srubu **KANSAS** v sázavském kaňonu pod



Medníkem.

V roce 1932 přestupuje k profesionálům. V letech 1933 – 1936 se stává mistrem Československa ve střední váze. Před pařížským zápasem o titul mistra světa vyhrál v profesionálním ringu 28 utkání v řadě. O titul boxuje jako první Čechoslovák v pařížském Paláci sportu 4. května 1935 s francouzem **Marcelem Thilem**, úřadujícím mistrem světa ve střední váze. Zápas s o hlavu menším Thilem vzdal Vilda Jakš až v předposledním (čtrnáctém) kole ručníkem hozeným do ringu poté, co na body jasně vedl Thil a Jakš šel třikrát k zemi. Zápas sledovalo 20 000 diváků.

Naplánovanou odvetu oběma boxerům zhatila druhá světová válka. Na počátku roku 1940 získal fingované potvrzení o neexistujícím boxerském zápasu a s jeho pomocí se přes Itálii dostává do Francie, kde je 28. března v Marseille odveden a 30. března 1940 se hlásí u letecké skupiny v Agde. Po válečné porážce Francie se dostává do Velké Británie a k 311. československé bombardovací peruti RAF. V Británii potom získal československý válečný kříž a medaili za chrabrost.

21. srpna 1943 jeho letoun **Liberator** při operačním letu sestřelila skupina německých dálkových stíhačů nad Biskajským zálivem. Zahynulo všech osm mužů na palubě včetně Jakše, který zastával funkci palubního střelce. V roce 1991 byl in memoriam povýšen do hodnosti podplukovníka.

Pamětní deska Vildy Jakše je umístěna na jeho rodném domě v Bratřicích. Spolu s ním je vzpomenuata památka jeho bratra Jožky, který zahynul v Mauthausenu a otce Josefa, který padl v 1. světové válce.

**Až se jednou dostanu domů, nechci vidět víc vody pohromadě, než teče v Sázavě pod Medníkem, kde jsem míval chajdu...**

SAMEDI 4 MAI à 20 h. 30

JEFF GIBSON INTERNATIONAL SPORTS  
présente au

**PALAIS DES SPORTS**  
Championnat du Monde  
des Poids Moyens - 15 rounds

**MARCEL THIL**  
Tenant de Titre, contre

**VILDA JAKS**  
Challenger

Championnat de France et d'Europe  
Poids Plumes - 15 Rounds

**MAURICE HOLTZER**  
Tenant de Titre, contre

**GEORGES LEPERSON**  
Challenger

et 5 autres combats

PRIX DES PLACES : DE 10 A 150 FRANCS

LOCATION : ... Département de Seine-et-Marne, au Parc des Sports (F), Avenue de la République, 100, 77000 Meaux, France. Tél. 03 20 20 20 20. www.palais-sports.com



V tomto typu bombardéru B-24 Liberator GR Mk. V se vydal 21. srpna 1943: Vilém Jakš a dalších sedm Čechoslováků na první operační protiponorkový let nad Biskajský záliv, z něhož se již nevrátili.

**Vilém „Vilda“ Jakš**  
(25. duben 1910 - 21. srpen 1943)

- V letech 1932 - 1935 v profesionálním ringu neprohrál 28 zápasů v řadě.
- V roce 1935 jako první československý boxer bojoval o titul mistra světa. Francouz Marcelovi Thilovi podléhal až ve 14. kole.
- Po vypuknutí války utekl do Anglie, kde létal ve 311. československé bombardovací peruti jako střelec.

Jakš (levo) bojuje s Thilem...  
... o titul mistra světa



Znak  
311. československé  
bombardovací peruti  
RAF.

# VÁLEČNÝ KŮŇ - Anna Sewelová

*Tento příběh převyprávěl Grahame.*

Někdy ve svých snech opět slyším válečný ryk. Děla mi burácejí v uších a nocí se ozývá smrtelný křik. Jmenuji se Kapitán, jsem válečný kůň a mým úkolem je nosit svého pána do bitev.

Když jsem byl ještě velmi mladým koněm, vybral mne pro tento úkol jeden z důstojníků. Bylo to kolem roku 1853. Můj důstojník sloužil u jezdeckta. Vojáci kavalerie bojovali proti nepříteli na koňských hřbetech a v rukou třímali šavle. Pak se rozhodlo, že budu válečným koněm a začali mne tomuto úkolu učit. Nejdřív se mi to líbilo. Byl jsem tam pohromadě se spoustou jiných koní. Dobře nás krmili, a tak jsme



dobře vypadali. Cvičili jsme na velkém poli vedle vojenského ležení. Bylo nás přinejmenším padesát. Každé ráno jsme vyjížděli s našimi pány na hřbetech a vypadali jsme velmi elegantně. Týdny jsme cvičili jak společně klusat v rovných liniích. Na rozkaz jsme se otáčeli doleva nebo doprava. Když se nad polem rozlehl hlas trubky, všichni jsme se velikou rychlostí hnali kupředu. To mi připadalo velmi vzrušující.

Můj pán byl mladý, oduševnělý muž. Velmi o mne pečoval a byl na mne velmi hodný. Dlouho jsem si myslel, že život vojenského koně je velice hezký. Lidi na mne byli laskaví a pomáhali mi, abych vypadal co nejlépe. Má srst se vždycky leskla a byl jsem hrdý na to, jak krásně vypadám. Pak se to změnilo. Přišel rozkaz, abychom jeli do ciziny vést válku. Měli jsme se plavit na velké lodi, která nás čekala v docích. Nemohli jsme z pevniny na loď přejít po zemi. Místo toho nám okolo těla uvázali pevné popruhy, potom nás zdvihli jeřábem a vzduchem přenesli přes vodu na palubu. Když jsme se tam dostali, tak nás zavedli do podpalubí a umístili v malých uzavřených stáních. Loď opustila přístav a my jsme dlouhou dobu neviděli nebe. Neměli jsme vůbec žádnou příležitost protáhnout si nohy. Ve vysokých vlnách drsného moře se loď kymácela a my padali.



Po mnoha týdnech se přece jen přiblížil konec. Byli jsme opět přeneseni z paluby na břeh. Zjistili jsme, že jsme daleko od Anglie. Poslali nás na Krym, což je část Ruska. Anglie byla s Ruskem ve válce a ta strašná válka se odehrávala právě na Krymu. Země, do které jsme přijeli, byla úplně jiná než Anglie. Život tu byl těžký. Bydleli jsme ve velkém ležení, ve kterém bylo mnoho stanů. Naši páni o nás pečovali, jak nejlépe mohli. Většina z nich měla koně ráda. Dělali všechno, co uměli, aby nám pomohli v chladu, dešti a sněhu.



Bylo to krátce před tím, než nás poslali do bitvy. Měli jsme mnoho povinností. Někdy jsme museli hodiny čekat na rozkaz, ale pak se ozvala polnice a my jsme vyrazili vpřed. To jsem měl nejraději. Když vydali rozkaz k útoku, vyrazili jsme velkou rychlostí kupředu. Nedbali jsme na dělové koule, kulky ani na bajonety, které nás na konci čekaly. Dokud jsme cítili, že naši jezdci jsou pevně a bezpečně v sedle a že jejich ruce pevně třímají otěže, nikdo z nás se nebál.

Můj šlechtyný pán a já jsme prošli mnoha boji, aniž bychom utrpěli zranění. Okolo sebe jsem viděl koně, které zastřelila kulka nebo pořezané kopími či šavlemi. Nikdy jsem se nebál o sebe. Veselý hlas mého pána mi dodával pocitu, že ani on ani já nemůžeme být zabiti. Viděl jsem padnout mnoho statečných mužů, slyšel jsem křik a stony umírajících. Cválal jsem po zemi, kluzké od krve, ale nikdy jsem necítil hrůzu, až do jednoho strašlivého dne, na který nikdy nezapomenu.

Jednoho podzimního rána jsme nastoupili hodinu před úsvitem, připraveni k práci. Muži stáli u svých koní a čekali na rozkazy. Rozednívalo se a z dálky jsme slyšeli zvuk zbraní. Přijel jeden z důstojníků a dal rozkaz k nasednutí. Ve vteřině byli všichni v sedle, koně stáli a čekali. Můj drahý pán a já v čele linie. Zatímco jsme čekali, vzal malý pramen hřívy, který se zatoulal na opačnou stranu a vrátil jej nazpět. Uhladil ho rukou, potom mne popleskal po krku a řekl: „To bude dnes den krasavče, ale vykonáme svou povinnost tak, jak jsme ji vykonali vždycky.“ Myslím si, že toho rána hladil mou šíji více, než kdy předtím. Dělal to tiše, jako kdyby myslel na něco jiného. Jeho ruce na své šíji jsem miloval.

Nedokážu říct, co všechno se ten den stalo, ale povím vám o posledním útoku. Jeli jsme napříč údolím, přímo



před zbraně nepřítele. Tou dobou jsme si už dost užili jejich řevu, rachocení pušek a střel, které létaly blízko nás. Ještě nikdy jsem nebyl pod takovou palbou, jakou jsme ten den projížděli. Zprava, zleva i zepředu na nás létaly střely. Mnoho statečných mužů padlo, mnoho koní se skácelo a shodilo své jezdce na zem, mnoho koní bez jezdců zdivočele vybíhalo z řad. Bylo to strašlivé, ale nikdo se nezastavil, nikdo se nevracel zpět. Každým momentem se řady jezdců ztenčovaly. Jak naši kamarádi padali, uzavírali jsme se k sobě a dostali jsme se blíže k dělu. Všechno bylo zahaleno v bílém kouři, kudy probleskoval rudý oheň. Naše tempo se čím dál víc zrychlovalo. Můj drahý pán povzbuzoval své druhy s pravou rukou zvednutou do výše. Jedna z velkých železných koulí jej trefila. Cítil jsem, jak se v šoku kymácí, ačkoliv nevydal žádný zvuk. Zkoušel jsem přizpůsobit svou rychlost, ale z jeho pravé ruky vypadla šavle, z levé vyklouzla uzda a on spadl na zem.

Ostatní jezdci se řítili za námi. Síla jejich útoku mne odhodila od místa, kde ležel. Chtěl jsem zůstat po jeho boku a neopouštět ho před přívalem koňských kopyt, ale bylo to marné. Teď bez pána a přítele, jsem byl sám na velkém vražedném poli. Zachvátil mne strach tak, jako nikdy před tím. Chvěl jsem se a pokoušel se přidat ke koním, kteří měli ještě jezdce. Muži mne zaháněli plochými ranami svých šavlí, abych se jim nepletl do cesty a neshodil je. Potom mne chytil za uzdu voják, jehož kůň s ním padl a naskočil na mne. S tímto novým pánem jsem opět jel kupředu, ale naše statečná jednotka už nemohla dál. Zem byla pokryta mrtvolami, zbraně ještě pálily a ti, kteří zůstali po divoké bitvě naživu, se vraceli po témže poli zpátky. Někteří koně byli tak těžce raněni, že kvůli ztrátě krve se mohli jen těžko hýbat. Jiní se pokoušeli plahočit po třech nohou. Bylo strašné poslouchat jejich nářek, bylo po bitvě.

Potom vzali vojáci zbraně a těžce zraněné koně zastřelili. Ty, kteří nebyli raněni tak těžce, odvedli zpátky, aby jim pomohli. V našich stájích zůstal na živu jen jeden ze čtyř. Už nikdy jsem neviděl svého drahého pána, myslím si, že sklouzl ze sedla mrtvý.



A také jsem už nikdy jiného pána tolik nemiloval. Šel jsem do jiných bitev, ale zraněný jsem byl jen jednou. Bylo po válce a já jsem byl právě tak zdravý a silný, jako když jsem odjížděl. Někdy jsem přemýšlel, proč ta válka vůbec byla, proč musel můj dobrý mladý pán zemřít. Bylo toho na mne příliš mnoho. Abych pravdu řekl, žádný důvod jsem nevymyslel.

**PŘEVZATO.**

# Z TRAMPSKÝCH PLACEK



Dnes jedeme opět na Hrádek u Ústěku, kde kamarádka Tygřice z Vdř pořádá již čtvrté setkání trampů, kteří od podzimu 1966 hrad vyčistili a provedli konzervaci. Hrad od konce druhé světové války zarostl listnáčem a upadl v zapomnění, ale díky trampům má dnešní podobu. Kdo chce vědět víc, ať si najde "Hrad Helfenburk". **BORÁNEK.**



# POTLACH T.O.S. JEZEVEC A T.O. KAPRADINY



Přijal jsem pozvání na Skalku u Blížáků a tak jsme celá parta Bakováků, Měky-bojs a moje maličkost v koloně vyrazili. **BORÁNEK.**



## XVIII. POTLACH T.O. USS

Svůj týdenní čundr po jihu a západě Čech jsem zakončil na opět velmi vydařeným již 18. potlachu T.O.USS v Nekvasovech u Nepomuku (8.-10. 6. 2018) včetně závěrečné pивní tečky v Radotíně v trampské hospodě "U Draka". **Ahoj NANUK.**





# MEANDRY 2018

V dřevních dobách trampingu se na osadách hrál volejbal, trampové vymysleli nohejbal, stříleli ze všeho z čeho se dalo, plavali se, závodili na vodě i suchu, boxovali se viz. článek o Vildovi v tomto ŠTĚKSONU, prostě se aktivně věnovali sportu. My po jejich vzoru začali alespoň jednou za rok sportovat taky.

Na naší žádost byla ve štafetě o pádlo Mimoně, závodu, který má letitou tradici pod názvem MEANDRY, přidána kategorie ZOMBIE. V této kategorii nesmí být účastník mladší 50 let. Letos jsme vyjeli na trať již

počtvrté a proti nám náš tradičně velký soupeř HVĚZDIČKY, které měly ještě i tým v kategorii VETERÁNŮ. Celý závod se odehrával v Hradčanech a v širém okolí. Letos holkám vypadl závodník na horském kole, a tak jsem jel dvakrát a dokázal jsem se sám porazit o 11 vteřin! Počasí bylo úžasné a nálada všech taky.



Štafeta byla odstartována v Mimoni na soutoku Panenského potoka a Krokodýlí Ploučnice. Dle svědectví kánoistů byla plavba velmi náročná, bylo málo vody a mnoho



křoví. Všichni ale zdárně dopluli v různém čase na Boreček do vodáckého campu, kde byla předána štafeta běžci. Běžecká trať vedla krásnou krajinou lesů, skal, strání, loukou a brodem přes řeku, což byla v tom vedru velmi příjemná záležitost. Když jsem čekal podruhé na startu horských kol /nejdříve mě předávala štafetu Zuzanka/ na našeho běžce osadníka Gugla tak byla vyřknuta

malým skautíkem nejlepší hláška letošního závodu: „*Tamhle někdo jde!*“ a k cíli „*doběhl!*“ právě Gugl!

Trasa horského kola vedla převážně po naučné stezce JEŘÁB, přiznám se, že nebyl čas sledovat, jestli tu zrovna nějaký tancuje, protože jeřábi rádi tancují! I jezdec horského kola musel překonat brod, tentokrát na Kripl Kríku, který protéká Rybníkem v Hradčanech. Trasa



horského kola skončila na letišti, kde pak po ploše vyjel další závodník na silničním kole do posledního úseku celé štafety. Celá pětice pak musela ještě absolvovat společně plavbu na pramici po jezeře.

Při slavnostním nástupu byly pak rozdány diplomy a ceny. My v naší kategorii skončili druzí. Letos nás HVĚZDIČKY porazily a

my se jen můžeme těšit na odvetu příští rok. Večer se pak konala muzikantská slezina a i přes velkou únavu se hrálo do kuropění. Velké dík patří skautům a všem účastníkům celého závodu. Ahoj Cipajs.







# POTLACH OSAD RADOTINA

A zase po roce jsme vyjeli na prerie Radotina na „bizony“ a „hobarty“, kteří společným potlachem oslavili své výročí založení.

S osadou jsme měli sraz v pátek u Guglů v Úvalech. Bylo úžasné počasí neskutečně zalité sluncem, a tak jsme hned po příjezdu do Úval naskákali do bazénu, tedy mimo Dědka, který to tradičně jistil ze břehu. V bazénu jsme měli dokonce i plovoucí bar. Večer jsme pak u ohně pojedli grilované maso a něco i zahráli. Samozřejmě tradičně přišel i myslivec, a tak bylo velmi veselo. Kolem půlnoci jsme opět naskákali do bazénu a dokonce i Dědek, který to tentokrát už nechtěl jistit ze břehu.

Ráno po snídani jsme vyrazili do periférií Úval a u asijského prodavače nakoupili nová osadní trika. Karde nám pak na ně na stroji našil domovenky. „Dav zašuměl překvapením, i já jsem zašuměl překvapením, protože jsem nevěděl, že Karde umí krásně šít na stroji. Už věřím jeho prohlášení, že umí všechno!

Přesun do lomu v Zadní Kopanině byl proveden s přestávkou v Radotíně u Draka, kde u baru seděl Ďábel a pil malinovou limonádu, protože venku před hospodou měl choppera. Hned se též





stal majitelem nového osadního trika. Trochu jsme si odpočinuli a pak už vyrazili do lovišť tramských osad Radotína. Hned po příchodu na camp jsme odevzdali Játrovi basu piva „BIZON“ o kterém později prohlásil mustang Vašek, že je to pěkná .../.-./-.-./-.-./-// ale i tak se celá basa vypila se slovy „darovanému koni na zuby nekoukej!“



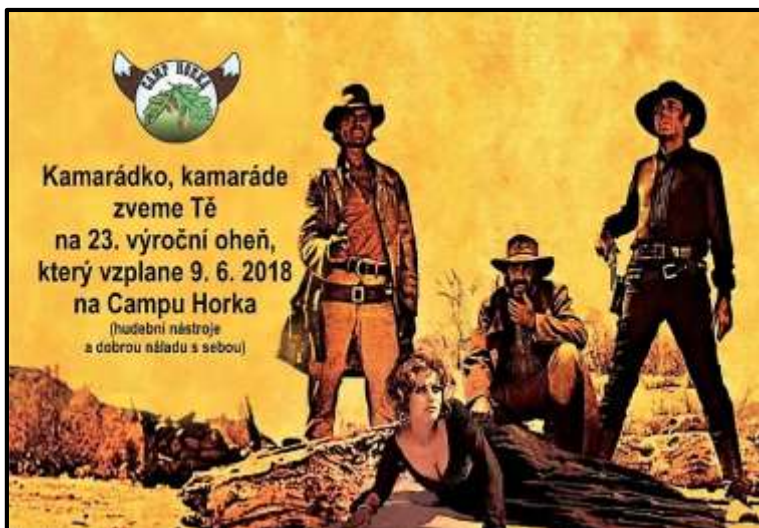
Po chvilce odpočinku jsme se vrhli na soutěže s nulovým výsledkem, asi jsme byli fakt unaveni z dalekých cest. Hvězdičkám Dědkovi a Babče se taky moc nedařilo, pouze jen když Dědek závodil za Brožka! Dokonce získal i placku. Oheň vzplá za soumraku a hned po slavnostním ceremoniálu byl přijat Fík do osady ZLATÝ BIZON a pak už jsme hráli a někteří až do kuropění.



Ráno jsme se moc nezdrželi a hned po úklidu našeho ležení jsme vyrazili pěkně po svých na autobus MHD, který nás dovezl k metru. Z Masaryčky jsme se pak vlakem dostali do Úval a Ďábel nás dovezl autem ke Guglům, kde jsme hned naskákali do bazénu, protože bylo stále velké vedro a zde jsme vandr ukončili a po obědě autem a na motorkách odjeli domů.

**Ahoj Cipajs.**





# HORKA CAMP

*Ani vedro, sucho a slunce, ani kroupy déšť a silný vítr, ani velká dálka a bolest zadků v sedle nás nezastavily a my vyrazili opět po roce na Vysočinu na osadu HORKA CAMP.*

První vyjel Ďábel, který se účastnil s Kardem na předvandrové slezině u Dlaska na Hutí a pak druhý den dorazil na KOLOPEACH, kde jsme se setkali a po tradiční kávě, kterou uvařila Anička, jsme naskákali do jezera, protože tropické vedro bylo úmorné. Večer si pak ještě přijela zahrát Renča Harmonika, která měla narozeniny, a tak na hraní nebyl čas, protože dovezla dort a medového Jacka Danielse.

Sobotní ráno bylo opět zalité sluncem. My čekali na Kardeho. Po jeho příjezdu jsme dali oběd a pak vyrazili na strojích směrem na Čáslav, kde netrpělivě čekal Hezoun. Holky jely ve vypůjčeném voze. Cesta byla v pohodě, na motorkách bylo i v tom vedru docela příjemně. S Hezounem jsme se sešli na benzínce v Čáslavi a po kávě vyrazili dál na Chrudim a ještě dál. Za Heřmanovým Městcem se najednou sluníčko začalo krýt za stále, větší a temnější mraky. První kapka velikosti mexického dolaru do přilby nám oznámila, do čeho se ženeme. Během pěti minut jsme se octli v krupobití a silném větru. Když to hodilo Hezouna doprostřed silnice, tak jsem se na chopperu opravdu začal bát! Naštěstí ten silný vítr neměl



jeho příjezdu jsme dali oběd a pak vyrazili na strojích směrem na Čáslav, kde netrpělivě čekal Hezoun. Holky jely ve vypůjčeném voze. Cesta byla v pohodě, na motorkách bylo i v tom vedru docela příjemně. S Hezounem jsme se sešli na benzínce



dlouhé trvání a kroupy vystřídal déšť, a tak jsme se hned v první vesnici ukryli v zastávce a to nejhorší zde přečkali.

Na HORKA CAMP jsme pak museli ještě překonat velkou mokrou louku. Hned po příjezdu jsme si rozbalili ležení a přivítali se s kamarády. Vítání bylo i přes veliké množství bahna opět velmi přátelské. Hezoun nám zajistil pivo a pak uvařil fazole, co víc jsme si mohli ještě přát! Bohužel soutěže jsme nestihli, a tak tentokrát jsme nezískali žádnou placku do SALOONU. Oheň vzplál k večeru a hned po zapálení byli do pořádající osady přijati noví kamarádi. Pak se střídaly různé hrací party ve svém hudebním vystoupením. My přišli taky s trochou do mlýna a pěkně jsme si zahráli. Nejvíc jsme se nasmáli, když náš nejhodnější člen výpravy Anička byla pokáraná, že vyrušuje a to zrovna nemluvila, protože poslouchala nás. Během večera pak ještě dostala Renča narozeninového hobla.

V neděli jsme se moc nezdrželi a po snídani a rozloučení vyrazili za sluncem, kde holky mávají. Skutečně v Čáslavi byl už zase tropický den. Na benzínce jsme se rozloučili s Ďáblem, který se jel ještě jednou „vykoupat“ a my jeli na návštěvu ke kamarádce Hance, kde jsme snědli vynikající buchtu a pak i my vyrazili na cestu domů na KOLOPEACH kam jsme přijeli v pořádku. Já ještě odvezl stroj domů a v Mimoni opět vjel do neskutečné bouřky, a tak jsem „koupal“ i já. Na ranči panovalo stále slunečné počasí, a tak se koupali i ostatní! **AHOJ CIPAJS.**



# TO. ZLATÁ ŘEKA SPORTOVNÍ HRY

25. – 27. 5. 2018

## PÁTEK

Rozhodli jsme se stavit v Týništi n. Orlicí na „písáku“ se vykoupat. K našemu údivu zde ještě koupací sezonu nezahájili, a tak pokračujeme směr Brandýs n. Orlicí. Tak si zklamání vynahradíme

v cukrárně, kde se stavujeme na kávě a něco dobrého k ní. Na Řadově už jsou osadníci, obsazeny jsou všechny tři boudy. Je pěkné počasí, stavíme jenom moskytiéru proti komárům a potom už zasedneme mezi ostatní k družnému hovoru. Od vlaku dorazila Veverková, Panenka natočil pivo, dřív než se stačíme rozkoukat.

Karlos odpoledne uspořádal degustaci likérů, které sám vyráběl. Přivezl osm druhů a my hodnotili, až nám očka svítla. Největší úspěch měl likér z černého rybízu a potom z bezinek. Ale ostatní ovocné taky docela chutnaly, propadnul akorát



**T.O. Zlatá Řeka zve kamarádky a kamarády na letní sportovní hry konané v Brandýse nad Orlicí 25. až 27. 5. 2018 . Nástroje všeliké - i hudební vítány. Pivo bude, Půllitry sebou.**



kmínový. Večer se hrálo, ale bouřka nás vyhnala pod střechu pergoly. Trochu vody z oblohy nás přece nerozhází, akorát se musíme vzdát spaní pod širákem a zatáhnout stany.



## SOBOTA

Po noční bouřce je nádherné slunečné ráno, postupně se scházíme u snídaně, během dopoledne se scházejí sportu chtiví kamarádi a tak nakonec jsou pohromadě tři mužstva na volejbal. Individuálně jsou ještě soutěže ve střelbě ze vzduchových zbraní. Volejbal se hraje do odpoledne. První místo obsadili **Bububu**, vyhráli putovní placku. **Mišunkové** obsadili krásné třetí místo. **Zlatá řeka a spol** těžce zklamaly, byly až předposlední. Po rozdání cen se na sportovce vrhli fotografové, aby si vítězové užili trochu té slávy. V podvečer si jdeme ještě zahrát petang, který je pro naše sportovní vyžití tak akorát. Je jasná noc, ale neriskujeme a sedíme raději rovnou pod střechou pergoly, snad právě proto asi žádná bouřka nepřišla. Spát se jde chvíli po půlnoci.

## NEDĚLE

Krásné slunečné ráno. Sašu budím k její nelibosti o půl osmé, ale přeci neprospí krásný den. Rychle balíme, a když jsou už všichni na nohách, loučíme se, chceme si vynahradit pátek a jedeme k vodě na písák Opaťák.

**Ahoj Kantor.**



# ŠUMAVSKÁ ZASTAVENÍ ANEB VZPOMÍNKY Z MINULÉHO STOLETÍ

## MÝTINA STRACHU

Odcházeli jsme. Poslední otočení a zamávání těm prima holkám z Antýglu. Jejich letní brigádu jsme jim zpestřili dokonale. Kluci rozezpívali hospodu a svým vrozeným šarmem okouzlovali nepřeborné množství krásek všeho věku, které si ve veřejném tábořišti užívaly dovolenou a já si zatím ve „služebním srubu“ úžasně lebedila u rozpálených kamen... I kanady uschly! O zpestření se postarala i hlídka „Modrých“, která nás netrpělivě na Antýglu vyhlížela a již dva dny podávala po dvou hodinách vysílačkou hlášení na štáb. Soudruh nadporučík má zřejmě výdrž! Anebo, že by to byla posedlost? Teď už dozajista informují o tom, že Antýgl opouštíme a na veřejném tábořišti opět spát nebudeme. Zase budou mít manévry!

Začalo drobně poprchávat a chlad zalézal za nehty. Jakmile jsme zašli mimo dohled, obrátila jsem se na Bóžu a Tonyho: „Kluci, měli bychom se „zašít“ do lesa dříve, než „Modrým“ dorazí posily. „Zrovna jsem to chtěl navrhnout“, pravil Tony. Bóža svým ostřížím zrakem pozoroval okolí. „Támhle odbočíme“, ukázal rukou. „Je to tam dost divoké a zarostlé. Nebudou předpokládat, že se tam tudy budeme prodírat.“ Opatrně jsme prolezli a ještě za sebou „zametli stopy“ a naaranžovali suché roští. Déšť houstl. Pomalu začalo být jedno, jestli jsem si všechno usušila nebo ne. Tentokrát jsme na tom ale byli všichni stejně. Stmívalo se, přšelo a pronásledovala



nás zima. Vlhká, temná, vlezlá. Terén byl až nepřírozeně hrbolatý, zarostlý a jakoby „mrtvý“. Ve vzduchu byla cítit plíseň. Zpět jsme se však vrátit nemohli. Po drahné době se před námi rozprostřela dávná mýtina. Rozkašlala jsem se a Tony si kýchl. Zbytky trouchnivějších větví, několik obrostlých kmenů a všudypřítomná stará žlutorezavá tráva. Snad za to mohl postupující soumrak spojený s „dušičkovým počasím“ v červenci, ale nějak odevzdaně jsme všichni tři usoudili, že přenocujeme tady, přestože to bylo velmi nepříjemné místo. Jakoby nás opustila síla a touha jít dál. Ani jsme se nepodivovali nad tím, že zvěř tady, zřejmě už roky, nespásala trávu a nikde ani ptáček nezazpíval. Dozajista se tomuto místu živé bytosti obloukem vyhýbaly.



Vyčistili jsme si místo na spaní, natáhli igelity, kvůli staré trávě odrýpali snad trojnásobně větší kus zeminy na ohniště než obvykle, nanosili dřevo a nachystali se noc. Nebe přikryl ocelově šedý závoj a ani jedna hvězda se nerozzářila. Celou mýtinu prostoupila mléčně nažloutlá a hustá mlha. Kluci se pokoušeli rozdělát oheň. „To je fakt divný“, brumlal si Bóža. „Vůbec to nechce hořet a to jsem snad poprvé v životě vyškrtal půl krabičky sirek“. „Ukaž“, řekl Tony. Jenže jemu se nepovedlo zapálit ani sirku. „V ešusu v igelitu mám ještě kus březové kůry a nové sirky, pusťte mne k tomu“, řekla jsem. Sklonila jsem se k ohništi. Téměř v dlaních jsem nevěřícně a asi na desátou sirku, konečně zapálila suchou březovou kůru. Nad mýtinou se v tutéž chvíli roztočilo několik větrných vírů a hořící kůru sfoukl. Toto se opakovalo asi třikrát, než z ohniště vyšlehl první plamínek. Dívali jsme se jeden na druhého a nevěděli, co říct. Ještě než se oheň mohl dostatečně rozhořet, spustil se takový liják, že nás zahnal pod igelity a oheň uhasil. Mýtinu obklopila neproniknutelná tma.

Tony si zul kanady a procedil mezi zuby: „ Nejlepší bude, když půjdeme rovnou spát.“ „Jo, to bude asi nejlepší“, souhlasil Bóža. „Já si ještě odskočím a půjdu taky do spacáku“, přidala jsem se. S baterkou v ruce jsem ušla sotva pár kroků, když úplně bez varování přestala svítit. „Kluci, kiksla mi baterka, mohli byste mi za chvíli posvítit na cestu zpátky?“ volala jsem do tmy. „Samozřejmě“, odpověděl mi Bóža a o něco později začal svítit na úplně jinou stranu, než jsem odešla. „Prosím tě, kam jsi to svítil?“ nevrle jsem se Bóži zeptala, když jsem doklopýtala ke spacáku. „Já tě ale slyšel přicházet támhle odtud“, řekl Bóža a ukázal zhruba o devadesát stupňů vedle. „Tam jsem byla předtím pro dřevo, bůhví, co jsi slyšel!“ odvětila jsem a už zachumlaná ve spacáku nabídla Bóžovi cigárko před spaním. Tony nerušeně oddychoval. Začali jsme šeptat. „Je to tady divný, vid' Mámo.“ „Jo, to je“, přitakávala jsem Bóžovi. „Víc, než divný.“ „Pšštt ,slyšíš?“ špitl Bóža. Típli jsme cigarety. Jasně jsem slyšela někoho přicházet ze směru, ze kterého jsem před chvílí přišla já. Šel nejspíš a klopýtal. Po těle mi naskákala husí kůže. Bóža se potichoučku vyklonil ze spacáku a namířil baterku na domnělého příchozího. Kužel světla osvítil prázdnou mýtinu. Zachvěli jsme se. „Heleď, Bóžo, to se nám asi zdálo“, snažila jsem se to zamluvit, protože jsem se v tom vůbec nevyznala. Podle kroků bych totiž řekla,





že jsem přicházela já! Než Bóža stihl protestovat, ozvalo se někde z okraje mýtiny praskání větví, lomoz a šustot. Zadrželi jsme dech. Ne tohle nebylo žádné zvíře! A ani to nemohl být jen jeden člověk. Podle hluku museli být nejméně dva, ale spíše tři. Rozeznala jsem zakašlání. Hned vzápětí se ozvalo něco jako kýchnutí. Šlo „to“ směrem k nám. Asi deset metrů před námi kroky ustaly. Rozhostilo se mrtvolné ticho. Strnule jsme zírali do tmy. Rozsvítila jsem Bóžovu baterku. Nikde nic. „Co to má znamenat? Kde jsme se to ocitli? A proč?“ honilo se mi hlavou. „Někdo nás sleduje nebo blbnu a mám halucinace? A že by Bóža blbnul taky?“ Myšlenky mi běžely hlavou jedna za druhou, ale rady jsem si s tím nevěděla ani za mák.

Tony se rozespale posadil ve spacáku: „Proč tu v noci couráte, lámete větve a budíte slušný trampy?“ vypálil na nás. „Tony, to mi ne, někdo tu asi chodí. Možná je to hajný“, odvětila jsem. Tony se ušklíbl. „Jasně, hajnej nemá nic lepšího na práci, než v téhle kose, v noci, v dešti a bez baterky se prodírat roštím, kašlat a kýchat! A „Modrý“ to taky nejsou. To by tu tmu už prosvětlovaly světlomety a v rojnici by nás už dávno obklíčili.“ Tony sotva dokončil větu, když se ozvaly podivné zvuky z druhé strany mýtiny. Bylo to, jako když se někdo snaží táhnout polozarostlé větve. Tony do těch míst namířil baterku a rozsvítil. Nikde nikdo. To už Bóža vstal, vklouzl do kanad, uchopil baterku a jal se obhlížet okolí. Půjčila jsem si baterku od Tonyho a vyrazila taky. Chtěla jsem mít jistotu. Nikoho jsem ani nespatriřila ani necítila. Ani z tohoto světa, ani z jiných světů. Už jsem si nebyla jistá vůbec ničím! Při zpáteční cestě na mne volal Bóža. Baterka dosvítla i jemu. Tonyho „tříbuřťák“ bylo naše poslední světlo. Zalehli jsme těsně jeden vedle druhého. Div jsme se nedrželi za ruce. „Už aby bylo ráno a abychom se ho všichni ve zdraví dočkali!“ to byla moje poslední myšlenka před tím, než jsem usnula neklidným a trhaným spánkem.

Ráno bylo šedivě potemnělé, upršené, studené a nevlídné. O oheň a kafe jsme se ani nepokoušeli. Obléknout, zabalit, uklidit a co nejrychleji vypadnout! Bóža šel uklidit ohniště, ale v mžiku byl zpátky. „Tohle musíte vidět!“ „Dobře, o co jde?“ pokývala jsem Bóžovi a šla se těch pár kroků podívat k ohništi. Všude byla neporušená vrstva staré trávy a na ní jen několik poloshnilých větví, které vypadaly, jakoby byly do té trávy

vrostlé. Kdybych nevěděla, že tu včera bylo ohniště, řekla bych, že tu desítky let už nikdo nebyl. „Vidíš to?“ zeptal se Bóža. „Skvělá práce, jako vždy. Co se ti na tom nezdá?“ zeptala jsem se. „Takhle to tu bylo, já nic neuklízeli!“ vyhrkl Bóža. „Že by Tony, než jsme se probudili?“ napadlo mne. Zavolala jsem na Tonyho: „Tony, tys uklízel ohniště?“ „Ne, bylo uklizený“ odvětil. Už jsem se ničemu nedivila. Jen jsem čekala, že se za chvíli začne stmívat a já nás uvidím přicházet...

„Kluci, musíme pryč!“ zavelela jsem. „Jo, ale kudy?“ odpověděli oba zároveň. „Už se tu motáme hodinu a nedokážeme se z té mýtiny vymotat!“ Byla to svatá pravda. Ať jsme šli jakýmkoliv směrem, pořád jsme byli na mýtině a nikde žádná cesta ven. Pohádky o bludném balvanu nebo bludném kořenu možná nejsou jen pohádky, ale generacemi přikrášlený vzkaz našich předků o časoprostorové smyčce, napadlo mne. Najednou jsem měla pocit, jako by mne slabý vánek pohladil po tváři a já si vzpomněla na obrázek z prvorepublikové pohádkové knížky. Anděl s nádhernými křídly vyváděl ze zasněženého lesa přes zamrzlý potůček dvě malé ztracené děti... „Bludný kámen nebo bludný kořen je cesta „tam“ a voda je cesta zpět!“ „Kluci, musíme přes ten kousek potůčku, který tu v té trávě někde je! Včera jsem jej zahlédla, musí tu někde být!“ Asi po půl hodině jsme konečně našli snad metr potůčku vyvěrajícího na povrch. Jinak tekł pod zemí. Přeskočili jsme ho a ani ne o čtvrt hodiny později jsme se kochali jasným dnem v krásném a vzrostlém lese. Tony se ještě otočil směrem k mýtině a prohlásil: „Podívejte, vždyť vůbec není tak velká, jak to, že jsme z ní tak dlouho nemohli najít cestu?“ usmála jsem se. „To bude asi tím, že bylo šedivo a pošmournó. Někdy holt cestu nevidíš očima, ale musíš ji najít srdcem a rozumem.“

## ***T. S. MÁMA- SEVER /pokračování příště/***



# POVSTAŇTE KAMARÁDI

Od pátečního rána jsem měl takovou chmurnou náladu, možná i lítostivou, takový ten den blbec a přemýšlel jsem, jestli má cenu se nad tím vším trápit! Moje úvahy najednou přerušilo zvonění telefonu, volal Játro, že kamarád Juch odešel na svůj věčný vandr! V tom jsem si opět uvědomil, že fakt nemá cenu se trápit nad různými ptákovinami a užívat si, dokud to jde! Na KOLOPEACHU jsme si nalili Tullamore, zapálili svíčku a vzpomínali. „*Tak Juchu, drž nám tam u ohně místo, ale zase nemusíš tak pospíchat, protože nám se tam zatím ještě nechce! Kamaráde AHOJ!*“



## 85. POTLACH T.O.ASKALONA NA HADÍ ŘECE - 16.-17.6.2018

Osady SKOT, ZTRACENKA, ÚSVIT, PROUDY, UTAH, ASKALONA, DASHWOOD, REWASTON, HAVRAN, MAJÁK a KANSAS sídlící na Velké a Hadí řece i přes svou bohatou tramskou historii se drží zejména díky Vltavsko-Kocábské tramské lize v tradičním nohejbalu a volejbalu. Většina šerifů a členů těchto osad se zúčastnila i tohoto pro mne velmi komerčně pojatého potlachu. Malého „jarmarku“ se zúčastnilo hodně padourů, chatařů a skromná hrstka pravých trampů. Pěstí na oko byl potlachový oheň na antuce a bez symbolických kruhů, ohnivák z hráběmi a v neposlední řadě v podstatě mladý šerif, který si při hymně ani nesundal klobouk. Jinak kapely a muzika dobrá. Pár trampů kamarádů i ze Slováče perfektních. Ahoj

**Nanuk**



# DOST DOBREJ NÁPAD - CIPAJS

Od mala stále slyšíme, jak máme chránit přírodu, různí týpkové na nás chrlí, co smíme a nesmíme v přírodě dělat a zabírají čím dál větší území, kam je stále více zákazů chodit. Samozřejmě správný tramp ví jak se v přírodě pohybovat, jak se v ní chovat a proto i přírodu chrání a nepotřebuje, aby mu to stále někdo určoval. Přesto i příroda dokáže být nejen na trampa dost tvrdá a zákeřná. Určitě každý z nás, co jezdí léta ven, zmokl, potil se neskutečným vedrem nebo mrzнул, unikal před kroupami a větrem, sváděl neustálý boj s různou lesní havětí, nechtěl mu hořet oheň, pod celtou na které ležel, z ničeho nic byla šiška a to si místo na spaní řádně uklidil či narazil na zavřenou hospodu. A jak dokáže být příroda i pěkně zlomyslná! Prostě sžít se s ní, je pro někoho opravdu někdy běh na dlouhou trať a dotyčný musí být obroušen obrovskou trpělivostí a důvtipem.

Jednoho podzimního dne jsme vyrazili s kamarády jen tak ven do skal Roverek. Nejdříve jsme se zastavili na pivko pod kostelem v Blížákách, kam jsme došli z nedalekého hradu Ronov a přemýšleli, kam až dnes dorazíme spát. „Já bych to vzal až na Galatku“ prohlásil statečně kamarád Surovec a vcelku mu bylo jedno, že venku nastává soumrak a za chvíli bude tma jako v pytli a že i na něm je znát nedávný výstup na hrad. „Půjdeme do cikánské jeskyně, která je blízko a dobře se v ní spí“ prohlásil vzápětí odhodlaně Dědek a napil se velkým hitem piva, pak si zapálil cigaretu a šel kouřit ven, protože v hospodách se přeci kouřit nesmí. My jsme zatím se Surovcem odsouhlasili tu jeskyni, protože každým pivem jsme byli čím dál víc línější.

Kráčeli jsme pomalu po silnici z kopce a za zády svítila tichá vesnice a my jen tak kecali o blbostech. V dálce zabučely krávy a zarachotily zvonce. „Jé, bizoni se svolávají na poradák, to by měl Brontík radost“ jen tak jsem s úsměvem procedil mezi zuby. Všichni jsme si rázem vzpomněli na kamarády z T.O. ZLATÝ BIZON. Kolem statku jsme došli k lesíku. V hájovně byla tma, kdoví co tam měli na práci! Tiše jsme proklouzli, abychom nerušili a došli k vytoužené jeskyni. Hned jsme se ubytovali a Dědek rozdělal oheň a dal vodu na kávu. „Hele a je tu i myslivec!“ se smíchem mě podal lahev české whisky. U ohně začala krásná pohoda.

Plameny olizovaly polena, tentokrát ne mistra Jana. Hořící polena praskala a krásně hřála. Najednou nám bylo v těch skalách na severu Čech i s myslivcem strašně krásně a my měli radost, že jsme tady i ve všední den. Začala tradiční konverzace o práci, ženských a nemocech. „Hele ona mu utekla, hele on má peněz, že neví co s nimi, hele, ten už ven nejezdí a jezdil vůbec!“ Prostě témat pro chlapy je vždy víc než dost. Hlavním tématem byly samozřejmě ženský, kde zvláště Dědek vynikal v jejich posuzování, a tak začal hodnotit různé špičky, vrásky, větší zadnice, menší zadnice a bříška a my jen tiše koukali, že tu asi s námi sedí Brett Pitt. „Kdy si se naposledy

viděl v zrcadle“ povídám po chvíli a Surovec se začal smát, protože to zrcadlo by nám dalo zabrat všem a raději jsme tohle téma opustili a začali si povídat, jak už to bývá, o HOVNĚ!

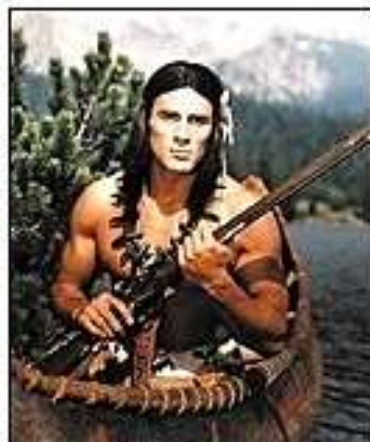
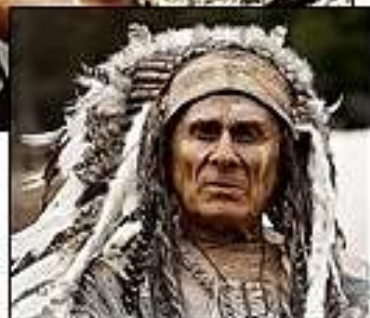
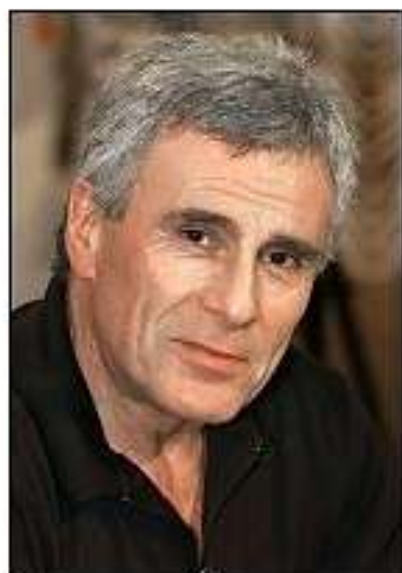
O hovně se dá mluvit opravdu pořád a nejen mezi trampy. „S přibývajícím věkem jít v lese na záchod není žádná sranda, bolí záda, kolena, prostě žádná paráda“ jsem se lehce osmělil okořenit tuto zvláště tradiční besedu. Hned jsme si vzpomněli, jak kdysi Ferdovi na stavbě ukradli hovno, jak Karde v lese trpí a odnáší si vše raději do nejbližší civilizace či hospody, jak kamarád ztratil v záchodě v hospodě mobil, prostě příhod bylo víc, než dost a my se smáli čím dál, tím víc Surovec najednou zvažněl, byl tajemný jako hrad v Karpatech. „Hele, já vám poradím dost dobrej fígl, jak vcelku dobře v té naší přírodě zvládnout osobní potřebu. Pozor ale, i ten nejlepší nápad může mít slabinu!“ Surovec se na nás opět podíval tajemnou tváří, a začal vyprávět.

„Stalo se to roku onoho, johoho...“ vzpomněl jsem si na starou tramskou písničku. Pepa se ale nedal vyrušit a začal. „Tenkrát jsem vyjel s bandou do skal a lesů okolo Skalky, byl krásný den a my v pohodě šlapali po silnici. Samozřejmě jsme si povídali o různých věcech, hlavně o stáří a nemocech, které neustále přibývají“, trochu se odmlčel a koukl na nás. V jeho výrazu obličeje bylo znát, že neví, jestli má pokračovat a vyprávět svůj příběh zrovna nám dvěma. Dědek mu dodal odvahy a podal myslivce, nápoj pravdy! Pepa se napil a pokračoval. „Najednou, jak už to bývá někdy při chůzi, jsem potřeboval na záchod. Asi jsem moc rozpohyboval střívka, pomyslel jsem si. Nejhorší bylo, že mě v tu dobu docela bolely kolena, a tak jsem přemýšlel jak to udělat!“ opět se na nás podíval nedůvěřivě. My jen přiblbě koukali a čekali, co z něj vyleze. „Nechal jsem bandu jít dál a sám vyrazil do lesíka a cestou jsem dostal úžasný nápad. Máma příroda mě pomůže! Napadlo mě, že si najdu vhodný stromek, za který se chytну a krásně budu ručkovat do dřepu. Kousek po lesní pěšince jsem našel vhodný mladý stromek, odepnul si kalhoty a v pohodě sručkoval do dřepu a stále se pevně držíc jsem vykonal to, kvůli čemu jsem sem přišel. To byla úleva, prostě paráda. Po použití papíru jsem zvesela začal ručkovat nahoru“ Pepa se lehce odmlčel a pokračoval dál. „Jak tak ručkují nahoru, tak cítím, jak se ten mladý stromek začíná poroučet k zemi! Zemská přitažlivost je prostě někdy pěkná mrcha. Stále jsem se ale pevně držel, to co následovalo potom, snad vám ani říkat nemusím, prostě jsem se vyválel na zemi i se vším co na ní bylo!“ Řečtali jsme se jako blázni a svorně se shodli na tom, že příroda opravdu dokáže být někdy opravdu velmi zlomyslná.



# GOJKO MITIČ

Jeden z nejslavnějších „evropských“ indiánů oslavil v červnu své 78. narozeniny. **BLAHOPŘEJEME!** „Vděčím Vinnetouovi za velmi mnoho. Vinnetou je postavou bez viny. Pro herce je to někdy velmi obtížné být vsazen do této role, mít tento kostým, ztotožnit se s postavou, v opačném případě pak nejsem pro diváky Vinnetou. Protože všichni chtějí být tou postavou: mužem, který bojuje za mír, spravedlnost a lásku k bližním. Za všechny dobré vlastnosti, které by teoreticky člověk měl mít, tak jako je má Vinnetou“, říká Gojko Mitič.



# RYCHLÉ ŠÍPY BRÁTRSTVO VYDÁVÁ SBĚRAČ

PRÁVĚ VYŠEL SBĚRAČ!! SENZAČNÍ ZPRÁVY O  
JEŽKU V KLECI A VOLBĚ VELKÉHO VONTA! KAM  
SE NA NÁS HRABOU RYCHLÉ ŠÍPY!!!

ALE TŘEBA  
**BAHŇÁKA!**

KOHO VOLÍTE? LOSNU  
NEBO MAŽŇÁKA?

## CERVENEC

Po	2.	9.	16.	23.	30.
Út	3.	10.	17.	24.	31.
St	4.	11.	18.	25.	
Čt	5.	12.	19.	26.	
Pá	6.	13.	20.	27.	
So	7.	14.	21.	28.	
Ne	1.	8.	15.	22.	29.

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979

